

[Stein.]

Men derudover har, tror jeg man har Lov til at sige, Sagens videre Behandling og Forløb i høj Grad været præget af, at man her stod over for noget nyt, noget usædvanligt, noget ukendt. Nu bagefter skulde man tro, der maatte kunne være Enighed om, at Staten burde have paataget sig denne Undersøgelse af Danmarks Undergrund, hvortil der knytter sig betydelig Interesse, i alle Tilfælde betydelig videnskabelig Interesse, maaske ogsaa betydelig praktisk Interesse. Men skønt man herhjemme paa saa mange Omraader er kommet ind paa at operere med store Tal, er man paa dette Omraade vejet tilbage for at stille de fornødne Midler til Raadighed.

Jeg skal ikke komme ind paa Sagens forskellige Faser, jeg skal kun henvise til, at mit Partis Repræsentanter i det andet høje Ting er gaaet ind for, at man burde forsøge at redressere, hvad vi mener der er fejlet, idet man vilde bemyndige Regeringen til at iværksætte saadanne Foranstaltninger, som var nødvendige, for at den danske Stat for Statskassens Regning kunde foretage Efterforskninger, eventuelt Indvinding af Raastoffer i Danmarks Undergrund. Det er en Selvfølge, at Sagen maatte ordnes ad Forhandlingens Vej, ved en Udløsning af den amerikanske Koncessionshaver, og det er tillige en Selvfølge, at han burde behandles paa fair Vis. Men mit Parti har altsaa ment og mener, at det er et Offer værd at bringe Herredømmet i denne Sag tilbage, hvor det hører hjemme, tilbage til den danske Stat. Under Forhandlingerne i det andet høje Ting har der været stillet Forslag i den Henseende, uden at det har kunnet finde Tilslutning fra Flertallet og den høje Regering. Forslaget er altsaa blevet afvist.

I Konsekvens af de samme Synspunkter, som jeg her i al Korthed har gjort Rede for, er mit Parti gaaet imod det foreliggende Lovforslag, hvorefter den 4-aarige Frist, der gives Koncessionshaveren til at komme i Gang, forlænges til 10 Aar. Vi mener ikke, at dette er rimeligt, vi mener, at Koncessionshaveren er gaaet ind i Forholdet med fuldt Kendskab til de Vilkaar, der forelaa, og ved den Udvidelse af Fristen, der nu foreslaas af den højtærede Statsminister, reduceres Statens Indfyldelse og dens Mulighed for at gribe ind, hvis det maatte vise sig ønskeligt, yderligere. Det kan vi ikke anse for at være rigtigt, og jeg kan derfor ikke paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag.

Jeg skal imidlertid til Slutning hen-

stille, idet jeg gaar ud fra, at Lovforslaget bliver vedtaget i dette høje Ting, om det ikke vilde være rimeligt, at man til anden Behandling stillede et Ændringsforslag, der tog Sigte paa selve Lovforslagets Titel. Det er ikke helt praktisk at operere med en Lov om Tillæg til Lov Nr. 27 af 19. Februar 1932, og jeg skal tillade mig at henstille, at der tilføjes en Henvisning til den oprindelige Lovs Titel, om Efterforskning og Indvinding af Raastoffer i Kongeriget Danmarks Undergrund.

Veistrup: Hvilke praktiske Resultater der kan flyde af de Undersøgelser og Boringer, der i Øjeblikket foregaarovre ved Harte, er vanskeligt at sige i Øjeblikket, men eet praktisk Resultat er i hvert Fald naaet, nemlig at det har kostet en hel Del Penge. Jeg hørte nok den højtærede Minister sige, at der var fundet noget Raasalt, men det var af en saadan Beskaffenhed, at det ikke kunde betale sig at ofre ret meget paa den Historie. Jeg tror derfor, det vil være vanskeligt at faa nogen herhjemme til at gaa ind og løse af med den sikre Udsigt til, at det vil være forbundet med meget betydelige Udgifter.

Lovforslaget gaar ud paa at forlænge den fastsatte Frist af 4 Aar til 10 Aar. Saavel fra Venstræs som fra de Konservatives Side synes man, at dette vil være urimeligt. Jeg kan ikke i denne Forbindelse undlade at henvise til, at den højeste Autoritet, vi har herhjemme paa det geologiske Omraade, nemlig Dr. phil. Victor Madsen, gør opmærksom paa, at hvis man vil opnaa et praktisk Resultat af disse Boringer, saa at man bliver klar over, hvad der virkelig findes i Danmarks Undergrund, kan man ikke godt nøjes med mindre end 10 Aar. Jeg henviser i saa Henseende til det Svar, der findes under Bilag 2 til Folketingets Betænkning.

Jeg kan paa mit Partis Vegne anbefale Lovforslaget til hurtig og velvillig Behandling og til Vedtagelse her i Tinget.

Statsministeren (Stauning): Jeg beklager naturligvis, at der er to ærede Ordførere, som paa deres Partiers Vegne har meddelt, at de ikke kan slutte sig til Forslaget, men paa den anden Side overrasker det mig ikke.

Det er jo rigtigt, som en af de ærede Ordførere sagde, at det er anden Gang, der foreslaas Ændringer til denne Lov, men hvad, det er jo ogsaa et nyt Omraade. Det ærede 3die Medlem for 1ste Kreds (Stein) udtalte, at Sagens Behandling havde